

den er forløbet på, for det begyndte jo med, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd lavede en undersøgelse, som blev offentliggjort i august, og som viste store besparelser på uddannelsesområdet.

Ministeren bestred de tal, og så blev der lavet et samarbejde eller en møderække mellem Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og ministerens embedsfolk. Der blev holdt en fem-seks møder og nogle telefonmøder, hvorefter Arbejderbevægelsens Erhvervsråd korrigerede deres oprindelige notat ud fra de her drøftelser.

Så gik der ikke ret lang tid, før ministeriet og ministeren blev opmærksom på, at de unge, som protesterede ude på slotspladsen i går, forberedte en større aktion. Og pludselig går ministeren ud med et helt nyt notat, der viser noget fuldstændig andet.

Jeg har undret mig utrolig meget over, at embedsmændene i den grad kan sige to forskellige ting inden for et par uger, og jeg synes, det er oplagt at bede ministeren om at redegøre for det her, for det tenderer jo mod den type misbrug af embedsapparatet, som jeg synes vi har set flere eksempler på i denne regerings tid.

Men jeg vil gerne høre ministerens besvarelse.

Kl. 14.50

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

I mine tidligere udmeldinger i denne her sag har jeg lagt stor vægt på, at der i dag uddannes flere og flere børn og unge, og at staten, amterne og kommunerne aldrig har brugt flere penge på uddannelserne, end tilfældet er i dag. Jeg har i den sammenhæng heller ikke lagt skjul på, at regeringen delvis har valgt at fortsætte den løbende produktivitetsbesparelse, som også tidligere regeringer har pålagt uddannelsesområdet. Det har jeg f.eks. åbent lagt frem i forbindelse med offentliggørelsen af regeringens finanslovforslag i Uddannelsesudvalget.

Efter Undervisningsministeriets vurdering er hovedproblemet, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd udlægger enhver nedgang i de gennemsnitlige tilskud pr. elev som en besparelse og dermed som en tilsluttet eller tilsluttet standardforringelse for den enkelte elev. F.eks. er og vil det aldrig blive en besparelse, sådan som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd udlægger det, når de unge vælger at gå på en billig uddannelse frem for en dyr uddannelse.

Endelig vil jeg på spørgsmålet om min brug af centraladministrationen i denne her sag og

debat blot konstatere, at der intet fordækt er heri. Det vil jeg sige. Det vil sige, at jeg har brugt mine embedsmænd på fuldstændig normal vis, så at tale om magtmisbrug, eller hvad det var, fru Pernille Blach Hansen brugte af udtryk her, er helt ved siden af.

Det gælder i øvrigt også i forhold til den dialog, der har været mellem embedsmænd og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Hovedformålet med den dialog mellem embedsmænd og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har været at afklare, hvilket talgrundlag og hvilke beregningsmetoder der kunne anvendes til beregning af et gennemsnitstilskud pr. elev. I den dialog er ministeriets embedsmænd loyalt gået ind i Arbejderbevægelsens Erhvervsråds beregning og talgrundlag, men de har aldrig været enige i Arbejderbevægelsens Erhvervsråds metode, og de har heller aldrig haft til hensigt at pålægge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd en bestemt metode, endsige en bestemt måde at udregne besparelserne på.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, det er problematisk også for den offentlige debat, når der opstår så stor uenighed om, hvordan tallene ser ud på ministerens område. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd siger jo ud fra deres tal, at skulle man have videreført de oprindelige tal, de udgifter, der var pr. elev, da ministeren overtog området, så er der i forhold til den udgangssposition, ministeren overtog, sparet, hvad der svarer til ca. 1,4 mia. kr. På den anden side siger ministeren, at der er tilført 3,5 mia. kr.

Det er så stort et udsving, at jeg synes, der er god grund til at sige, at der må være et eller andet her, man er gået fuldstændig fejl af. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har jo fremlagt deres tal for offentligheden til efterprøvelse for alle, den måtte ønske det. Vil ministeren sørge for, at hele talgrundlaget for ministerens tal også bliver lagt frem til offentligheden, så der er mulighed for reelt at se, hvilke forudsætninger ministeren bygger sine tal på? For det er jo ganske klart fra de sidste ugers debat, at ingen, der har deres daglige gang i virkeligheden, kan genkende ministerens tal. Lærere, elever, rektorer osv. osv. har alle sammen den opfattelse af virkeligheden, der hedder, at der bliver sparet på uddannelse. Og når ministeren så håndfast siger, nej, det gør der ikke, var det så ikke oplagt at sige: Jamen så vil jeg gerne fremlægge hele talgrundlaget, så